

Nanebovstúpenie Pána...

O niekoľko dní budeme sláviť slávnosť Nanebovstúpenie Pána a desať dní po nej Zoslanie Ducha Svätého. Zamyslíme sa preto na chvíľu nad týmito hlbokými tajomstvami našej viery ako o nich uvažuje známy teológ Fulton Sheen.

Prvé, čo nás zaujme sú slová nášho Pána, ktoré povedal v noci pred svojou smrťou: „Je pre vás lepšie, aby som odišiel.“ (Jn 16, 7) Zvláštne slová, nad ktorými si už mnohí lámali hlavu a v modlitbe skláňali kolená, aby pochopili význam týchto slov. A čo je paradoxné, príčina pre ktorú bolo správne, aby **odišiel**, je v tom, aby **„mohol byť bližšie k nám.“** V evanjeliu podľa svätého Jána nachádzame totiž tieto slová: „Lebo ak neodídem, Tešiteľ k vám nepríde... Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy... On ma oslávi, lebo z môjho vezme a zvestuje vám... Ešte chvíľku a už ma nevidíte a zasa chvíľku a uvidíte ma... A idem k Otcovi... Ale zas vás uvidím a vaše srdce sa bude radovať.“ (porov. Jn 16, 7-22)

Týmito slovami v predvečer svojho ukrižovania otvorene povedal, že sa vracia späť k bezodným hlbokam Otcovho života, odkiaľ prišiel na našu zem, ale jeho odchod nespôsobí, že budeme ako siroty: nenechám vás ako siroty, lebo opäť prídem novým spôsobom, a sice svojím Duchom. Bude tu medzi nami prítomný v Duchu. Ježiš tým povedal, že keby zostal na zemi vo svojom fyzickom živote, bol by len príkladom, ktorý treba napodobňovať, ale keď **odchádza k Otcovi a dáva nám svojho Ducha, potom je aj naším životom, a my žijeme v Božom Duchu.**

Keby zostal s nami viditeľným a hmatateľným spôsobom, mal by ku nám taký vzťah aký je medzi modelom, niekým, kto stojí pred sochárom a on čo vidí, pracne vysekáva do mramoru, ale nikdy by nebol myšlienkou, inšpiráciou, ktorá z vnútra z hlby umelcovej duše vytvára umelecké dielo akého ešte niet a nie kópiu toho, čo už je. Keby náš Pán zostal na zemi, bol by len predmetom pozorovania, vedeckých štúdií a napodobňovania, podobne ako sú dnes mimoriadne osobnosti sveta, prípadne herci a športovci. Akokoľvek by bol šľachtitý jeho príklad, akokoľvek inšpirujúce by boli jeho slová, vždy by bol mimo nás, bol by len vonkajším hlasom, vonkajším životom, vonkajším príkladom. Nikdy by sme ho nemohli vlastniť inak a viac než objatím. **Samotné fyzické telo, ktoré bolo príbytkom Božieho života, bolo by prekážkou, aby sme ho milovali v jednote mysle, srdca a duše, ku ktorej musí smerovať každá pravá láska.** Keby zostal na zemi, všetko by zastalo. Rozvíjalo by sa iba to, čo by bolo okolo neho a všetci by čakali akýsi tajomný deň, keď sa všetko pohne nevedno kam...

Keď však vystúpil do neba a posadil sa po Božej pravici, mohol zoslať svojho Ducha do našich duší. **Takto teraz bude s nami nie ako vonkajšia osoba, ale ako živá duša.** Nebude len niečím mechanickým, statickým, čo treba napodobňovať, ale niečím živým, čo treba

roznožovať, nie niečím vonkajším, čo treba znázorňovať v živote, ale niečím živým, čo sa v nás rozvíja. Jeho nanebovstúpenie a zoslanie Ducha svätého samo osebe mu umožňuje, aby sa úplne s nami zjednotil, aby prebýval s nami – s telom i krvou, dušou i božstvom – **a aby bol v tom najpresnejšom slova zmysle „Kristom v nás“.**

Najväčšími radosťami v živote sú tie, ktoré pochádzajú z jednoty – z jednoty občanov v štáte, jednoty detí a rodičov v rodine, jednoty záujmov a ideálov medzi priateľmi a jednoty dvoch v jednom tele vo sviatosti manželstva. Ale dokonca aj táto posledná jednota, ktorá je najhlbšou v prirodzenom poriadku, lebo prináša plody v deťoch, je dosť nedokonalá. Jednota tela nie vždy znamená jednotu duší. Niekedy vonkajšie vlastnenie nejakého človeka je najväčšou prekážkou pre vnútorné vlastnenie. **Nikdy nedosiahneme výšku jednoty, ak neexistuje spojenie lások, myšlienok a túžob, ak neexistuje taká hlboká jednota, že myslíme spolu s tým, koho milujeme, milujeme s milovaným, túžime po tom, po čom túži milovaný.** A táto jednota sa vo svojej dokonalosti nachádza tam, kde sa duša zjednocuje s Kristovým Duchom, ktorý je Duchom Božím. Radosť, ktorá pochádzajú z ľudských priateľstiev, dokonca aj tých najšľachtnejších, sú len tieňmi a jemnými odrazmi radosť duše, ktorú vlastní Kristov Duch.

To, čo Kristus robil vo svojej ľudskej prirodzenosti v Galilei, robí aj dnes vo svojom Duchu, v ľudských bytostiach v New Yorku, Londýne, Paríži a v každom meste a dedinke sveta, kde sú duše, ktoré oživuje jeho Duch. Stále sa rodí v nových Betlehemoch sveta, stále prichádza ku svojim a jeho vlastní ho neprijímajú, aj dnes učí vzdelaných doktorov práv a odpovedá na ich otázky, aj dnes stále pracuje pri stolárskom stole, stále „chodí a dobre robí“, stále káže, vládne, posväcuje, vystupuje znova na Kalvárie sveta a vchádza do slávy svojho Otca.

Pravda, že Kristov Duch prebýva v spravodlivých uniká svetu. Veríme, síce, že Pán je tu, ale neuvedomujeme si to v celej realite. Ani spravodliví a svätí kresťania si to neraz neuvedomia a budú prekvapení, keď na konci sveta spoznajú, že Kristus opäť chodil po tejto zemi v tých, ktorí boli naplnení jeho Duchom. „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste to neurobili!“

Bolo preto lepšie, aby odišiel. Inak by patrilo do histórie jednej krajiny, jednej chvíľe, pár ľuďom okolo neho... **Teraz patrí nám všetkým, vždy a stále.** Mário Orbán

Eucharistia a ľudské ruky

Chlieb a víno - zem a ľudské ruky. Ty si, Bože, svoju prítomnosť vložil do nich.

Vkladáš sa do úsilia človeka, do jeho námah.

Dávaš mu pocit významnosti a ponechávaš slasť zo spoluúčasti. Obmedzil si sa na to, čo človek vytvorí.

Na ruky premieňajúceho kňaza, na pohyb jeho perí.

Denne nám pripomínaš tú nádhernú súhru hmoty s duchom, práce s kontempláciou, božského s ľudským. Teba s nami...

Lepšie raz zažiť, ako stokrát počuť

Vždy ma prekvapí, s akou jednoduchosťou vedia žiť a prijímať aj tie najväčšie teologické pravdy naše staré mamy. Akoby ich Boh obdaril vrodenným inštinktom a talentom na tento druh poznania. Faktom je, že ich život, to sú desaťročia modlitby a prijímania sviatostného Krista. Ich vytrvalosť a úprimnosť priniesla ovocie v podobe zvláštnej blízkosti k tajomnému Bohu, v ktorého veríme.

Evanjelium nám dnes predkladá nevšedný príhovor Ježiša k apoštolom. V ňom mimo iného vraví: „Ja som cesta, pravda a život.“ Tieto slová sú úžasne nabité obsahom. Treba si však uvedomiť, že ich hlavný význam objavíme až vtedy, keď ich zažijeme takpovediac na „vlastnej koži“. Preniknúť do nich si vyžaduje viac, než ich len počuť. Sú totiž výzvou na nový životný štýl. Recept, ktorý dostane konkrétnu podobu prísad až v momente, keď sa rozhodneme pre naše obrátenie. Skôr ako Kristus vyslovil tieto slová, vyzval svojich apoštolov na dôveru v neho. Ako pravý človek vnímal, že nový život bude požadovať, aby sme sa vzdali mnohých starých istôt. Na to, aby sme dokázali dôverovať Bohu, potrebujeme mu najskôr rozumieť. Zmeniť sa, to však bude viac než len otázka množstva prečítanej duchovnej literatúry: vnímať všetko, čo nám zjavil, ako tú najlepšiu alternatívu pre náš život. Vyskúšať si odovzdanie do rúk prozreteľného Boha. Zažiť oslobodzujúcu silu vyslovenej pravdy o sebe tak pred ľuďmi, ako aj kajúcne pred Bohom. Projektovať si svoj život s očami upretými na večnosť. Veď sme nesmrteľní. Náš život je darom od Boha a ten nám dal predsa nesmrteľnú dušu. Očami, ktoré hľadia ďaleko za hranicu smrti, pochopíme, prečo je Ježiš životom. A navyše my dnes máme výhodu dvoch tisícročí, nesúcich v sebe životné príbehy tých, ktorí podstúpili rozumné riziko života s Kristom.

JAROSLAV IVANCO

**Pondelok, utorok a streda
sú prosebnými dňami.
Závazný je jeden deň.**

Obsahom prosebných dní sú prosby za úrodu.

Spovedanie pred prvým piatkom

utorok od 17:00   Streda od 17:00
štvrtok ako v nedeľu   Piatok od 17:00

Úmysly Apoštolátu modlitby MÁJ 2008

Všeobecný: Aby kresťania využívali s väčším úžitkom literatúru, umenie, a masovokomunikačné prostriedky, a tak presadzovali kultúru, ktorá bráni a podporuje hodnotu ľudskej osoby.

Misijný: Aby Panna Mária, Hviezda evanjelizácie a Kráľovná apoštolov, aj dnes viedla misionárov a misionárky po celom svete, tak ako doprevádzala apoštolov v počiatkoch Cirkvi.

Úmysel KBS: Aby sme pod ochranou Panny Márie dávali dobrý príklad kresťanského života všetkým ľuďom, s ktorými sa stretáme.

Nechaj iných na pokoji

1. Na seba samého obráť svoj zrak a chráň sa posudzovať iných.
2. Kto súdi iných, robí daromnú prácu, často sa mylí a ľahko sa prehrešuje; ale kto súdi a skúma seba samého, koná vždy užitočnú prácu.
3. Často súdime o nejakej veci podľa toho, ako sa nám ona páči, lebo správny úsudok ľahko strácame pre svoju samohlásku.
4. Keby jediným predmetom našich túžob bol Boh, nezarmucovali by sme sa ľahko, keď sa niečo prieči našim zmyslom.
5. Ale často väzí niečo v našom vnútri, alebo vplýva na nás zvonka, čo nás tiež väbí.
6. Mnohí potajomky hľadajú seba vo veciach, ktoré konajú, a ani to nebadajú.
7. A zdá sa, že sú aj celkom spokojní, kým sa všetko deje podľa ich vôle a chuti.
8. Ale ak sa niečo stane inak, než si želajú, hneď sa rozčulujú a zarmucujú.
9. Pre odlišný názor a iné zmýšľanie vznikajú dost často roztržky medzi priateľmi a občanmi, medzi rehoľníkmi a nábožnými ľuďmi,
10. Starý zvyk ťažko opúšťame a od svojho presvedčenia sa nikto nechce dať odvrátiť.
11. Ak sa budeš viac spoliehať na svoj rozum alebo na svoju usilovnosť než na podmaňujúcu moc Ježiša Krista, zriedka a sotva budeš osvieteným človekom, pretože Boh chce, aby sme sa mu celkom poddali a aby roznieťená láska prevyšovala všetok náš rozum.

Tomáš Hemeiken Kempenský „O nasledovaní Krista“

Sväté omše v týždni po 6. Veľkonočnej nedeľi

29.IV. utorok

18.00 + Justín Peško, manž. Angela

30.IV. streda

18.00 + Ondrej Podolský (30 dní)

1.V. štvrtok Nanebovstúpenie Pána - prikázaný sviatok

8.00 + Robert Vavrínčik, dc. Dagmar a rodičia

9.15 za farníkov

2.V. piatok – prvý piatok

18.00 + Štefan Kordoš

3.V. sobota

18.00 + František Peško a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 28 – 51

4.V. 7. Veľkonočná nedeľa

8.00 Poďakovanie B. Srdcu a Panne Márii za zdravie

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

28.IV. pondelok	sv. Peter Chanel, kňaz, mučeník, sv. Ľudovít de Montfort, kňaz
29.IV. utorok	sv. Katarína Sienská, panna a učiteľka Cirkvi
30.IV. streda	sv. Pius V., pápež
1.V. štvrtok	Nanebovstúpenie Pána – slávnosť - prik. sviatok
2.V. piatok	sv. Atanáž, biskup a učiteľ Cirkvi – prvý piatok
3.V. sobota	sv. Filip a Jakub, apoštolí - sviatok

Keď Ježiš prišiel na to miesto, pozrel sa hore a povedal mu: „Zachej, pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!“ On chytro zišiel a prijal ho s radosťou.

(Lk 19, 5 - 6).

Meno

Zachej bol mýtnik, vyberal peniaze a ľudia ho nenávideli. Zatúžil však vidieť Ježiša, keď prišiel do Jericha. Bol malej postavy a preto sa vydiapal na figovník, aby ho mohol vidieť. Ježiš ho oslovil po mene. Muselo to byť pre neho fascinujúce. Nepredpokladal, že Ježiš vie, ako sa volá. Aj preto ho s radosťou pozval do domu a tam sľúbil, že časť majetku dá chudobným a všetkým, ktorých okradol.

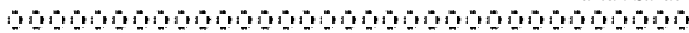
Máme svoje mená a priezviská. Väčšinou sme si ich nevybrali. Mená, či sa nám páčia alebo nepáčia, si nikdy nezmeníme. Od narodenia a krstu sa začínajú podieľať na formovaní našej identity. Rodičia nás čím skôr chceli naučiť, aby sme vedeli povedať svoje meno. A boli aj oni aj my šťastní, keď sme to dokázali. Nespočetne mnohokrát sme svoje meno a priezvisko hovorili druhým ľuďom. V školách, úradoch a pri mnohých spoločenských situáciách. Máme radosť, keď si ľudia naše meno pamätajú. Smútili sme možno v škole, keď učiteľ stále zabúdal, ako sa voláme. Možno sme sa cítili diskriminovaní, keď nám povedal: no ty. Nerobí nám dobre, keď niekto naše priezvisko skomolí a my musíme pomalým spôsobom vyjadrovať hlásky svojho mena.

Sú geniálni ľudia, ktorí si pamätajú mená a priezviská všetkých ľudí, ktorých v živote stretli. Možno nie sme takí schopní, ale dajme si záležť, aby sme ľuďom, s ktorými sa častejšie stretávame, vedeli povedať ich meno a priezvisko. Veľmi dobre im to padne a cítia, že máme voči nim úctu. Slušne sa opýtajte, aby nám ich opäť povedali, ak sme ich zabudli. Výkriky: Jožko! Nie? Tak teda Janko? Ani to nie? Jáj ty si Fero; patria skôr do filmových komédií a nie do medziľudskej komunikácie. Ak niekomu môžeme hovoriť jeho krstné meno, tak sa môžeme aj opýtať, ako ho máme používať. Žena, ktorá sa volá Mária, sa nemusí dobre cítiť, keď ju začneme volať Majka alebo Mariška.

Treba zvažovať aj spoločenské situácie. Nie pri každej príležitosti môžeme niekomu hovoriť jeho meno. Spôsobuje to kompromitáciu v určitom type spoločnosti. Šetrne zaobchádzajme aj s rozličnými prezývkami. Niekomu prezývka vyhovuje a nerobí mu problém, keď nahrádza jeho meno. Stretli sme sa aj s ľuďmi, ktorí sa s prezývkou nikdy neidentifikovali. Dokonca v nej cítili urážku. Rešpektujme to a prezývku nepoužívajme. Prezývka je súčasťou života konkrétneho kolektívu alebo okruhu priateľov. Tam by mala aj zostať.

Naša kultúra nás učí, že ľuďom môžeme tykať a vykať. V rodinnom a priateľskom kruhu si väčšinou tykáme. V iných medziľudských kontaktoch sa ponúkajú rozličné variácie tykania a vykania. Krajnosti sú: s nikým si nikdy nepotykáme, alebo si chceme tykať s každým, koho stretneme. S niekým si potykať znamená, že mu dovoľíme priblížiť sa k našej osobnosti. V tykaní je ukrytá výsada, dôvera, očakávanie a rozličné riziká zneužitia. Medzi slušnými ľuďmi by mali ostať len prvé tri.

Marián Šuráb

„Pane, a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života.“

Jn6,68

Som rád, Bože,
že v dnešný večer mám znova čas,
v tejto chvíľke, premýšľať nielen o tvojom slove, ale i o
svojom vlastnom...

Spolu s tebou si chcem, Pane, uvedomiť:
Tvoje slovo je slovo života... , Platí o ňom prorokovo
svedectvo:

„Tak ako z neba dám padať dážď a ten dážď sa nevracia
späť naprázdno, tak to bude aj s mojim slovom - nevráti
sa naprázdno, ale prinesie život.“

Ďakujem ti, Bože, za tvoje slovo.

Ty sám vieš, koľkokrát som vo svojom živote pocítil moc
tvojho slova...

Skúsil som, ako vie tvoje slovo vnášať do duše život,
ako buduje vo mne dôveru, vytrvalosť a chuť
znovu začínať, spoznal som, ako ma tvoje slovo vedelo
učiť a meniť smútok mojej duše na radosť...

Ďakujem ti, Bože, za tvoje slovo.

Chcem si však uvedomiť,

že ty si mi zveril slovo -

svoje slovo i moje, ľudské slovo.

Uvedomujem si, že náš každodenný život
sa odohráva v našich vzájomných slovách,
v tých vyslovených i nevyslovených slovách...

Doteraz som si ani neuvedomil,

že je aj v mojej moci

svojím slovom okolo seba prebúdať život
alebo spôsobovať bolesť či smrť.

Lebo i to moje slovo môže raniť,

slovom možno zabíjať dôveru,

pokoj,

radosť,

lásku...

Odpusť mi, prosím, každé slovo, ktoré neprinášalo život,
ktoré som vyslovil nerozvážne,

odpusť, prosím, každé moje slovo, ktoré urážalo,
ktoré bolo necitlivé...

A ďakujem za slová, v ktorých som cítil, že prinášali
ľuďom radosť a vychádzali z mojich úst...

Pomôž mi, Pane, mať radostné vedomie,

že s tvojím slovom môžem veľa urobiť,

ak sa stane i mojim slovom...

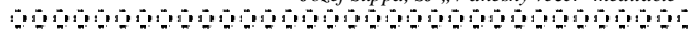
A daj,

nech na to nezapudnem,

ani v dnešný večer,

ani v zajtrajší deň...

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

NÁHODA ? Raz neskoro večer sedel istý profesor za svojím stolom a pripravoval sa na zajtrajšiu prednášku. Prehrabával sa v papieroch a pošte, ktorú mu priniesla domáca. Všetko zbytočné vyhadzoval do koša... Jeho pozornosť upútal časopis, ktorý dokonca ani nebol adresovaný jemu, ale poštár ho omylom zamiešal medzi jeho poštu. Článok na titulku mal nadpis: Mísia Kongo.

Profesor ho začal letmo čítať. Zrazu ho zaujali slová: „Potreba misie v Kongu je naozaj veľká. Nemáme nikoho, kto by pracoval v severnej provincii Gabonu v strede Konga. Mojou modlitbou pri písaní tohto článku je, aby Boh svojím Duchom zapôsobil na človeka, ktorého si vopred vyhlíadol a povolal pracovať na tomto mieste. Bude to pre nás vzácna pomoc.“

Profesor zavrel časopis a do svojho denníka si napísal: „Moje hľadanie sa skončilo.“ Rozhodol sa, že pôjde do Konga.

Meno profesora bolo Albert Schweitzer. Ten krátky článok, ukrytý v časopise a adresovaný niekomu úplne inému, sa zhodou okolností dostal do Schweitzerovej schránky. Domáca ho s poštou položila na profesorov stôl. On si „náhodou“ všimol nadpis, ktorý ho hneď upútal.

Dr. Albert Schweitzer sa stal jednou z významnejších osobností 20. storočia. Jeho dielo je v histórii ľudstva takmer neprekonateľné. Bola to náhoda? Nie. Bola to Božia prozreteľnosť.

Ak medzi nami a Bohom je tisíc krokov, Boh urobí všetky, okrem jedného. Ten posledný nechá na nás. Rozhodnúť sa musíme my sami.

Max Lucado

Svätý. Peregrín 4.máj

SVÄTÝ PEREGRIN (PELLEGRINO) LAZIOSI

Rehoľník OSM, patrón proti rakovine, reumatizmu, dne, moru a pri bolestiach nôh, patrón rodičiek a šestonedieliek.

MODLITBA PRE PRÍBUZNÝCH A PRIATEĽOV NEMOCNÝCH

Svätý Peregrín, teba nazývajú „Mocný“, „Divotvorca“, pretože si sa pričínal u Boha o mnoho zázrakov pre tých, ktorí sa v núdzi na teba obrátili. Mnohé roky si na sebe znášal utrpenie chorého na rakovinu, ktorá nás tak ohrozuje. Ty si sa obrátil na Boha, keď ť ľudské schopnosti nemohli nič urobiť a bol si vyznamenaný víziou - videl si Ježiša, ktorý sa sklonil z kríža, aby tvoje utrpenie vyliečil.

Prosíme teraz Boha, aby vyliečil týchto nemocných, ktorých ti zverujeme... S pomocou tvojho príhovoru, nechaj nás spolu s Pannou Máriou spievať Bohu ďakovnú pieseň, za jeho dobrotu a milosrdenstvo. Amen.

MODLITBA PRE TÝCH, KTORÍ TRPIA NA RAKOVINU

Svätý Peregrín, ja potrebujem tvoju pomoc. Už necítim vo svojom živote istotu. Tvoje ťažké ochorenie vzbudzuje vo mne túžbu po znamení Lásky Božej. Pomôž mi, svätý Peregrín, napodobniť tvoju stálu vieru, akú si mal, keď si bol konfrontovaný s hrôzou rakoviny. Pomôž mi, aby som aj ja

Pánovi tak dôveroval, ako si mu ty dôveroval v momente utrpenia. Chcel by som byť vyliečený, predsa však najskôr prosím Pána o silu, znášať kríž nemoci. Túžim ohlasovať prítomnosť milosti Božej, v mojom živote, napriek všetkým pochybnostiam a strachu. Svätý Peregrín, buď môj duchovný pomocník a môj orodovník u Otca. Amen.

Peregrín sa narodil okolo roku 1265 vo Forli. Mladý Peregrín sa venoval službe najchudobnejším. Často prosil Pána a jeho Matku, Pannu Máriu, aby mu ukázali cestu. O niekoľko rokov poprosil, aby mohol vstúpiť do rádu servitov. V meste Siena bol prijatý do noviciátu. Obliekol si rúcho Služobníkov, Panny Márie a z celým srdcom sa pustil do služby Bohu a ľuďom. Neskôr sa vrátil do svojho rodného mesta Forli, kde sa stal duchovným správcom. Jeho pranie, kde je to možné rozdávať sa druhým, vykonával s neúnavnou láskou k blížnemu. Zmierňoval núdzu chudobných a chorých. Peregrín sa vyznačoval stálou modlitbou a pohotovosťou ku pokániu.

Vo veku šesťdesiat rokov mu narástol náhle rýchlo postupujúci rakovinový nádor. Boli napadnuté aj kosti. Pokorný služobník znášal veľké utrpenie. Privolovaný lekár, Pavol Salacio, požadoval okamžitú amputáciu napadnutej nohy. V noci pred operáciou sa Peregrín doplazil do miestnosti, v ktorej bol obraz sukrižovaným Kristom. (Tento obraz sa nachádza v kláštore vo Forli ešte dodnes). Plný utrpenia sa obrátil k Ukrižovanému, aby ho mohol nasledovať. Vyčerpaný pred obrazom zaspal. Vo sne zostúpil Ježiš z kríža a vyliečil mu nohu. Ráno, keď prišiel lekár, aby Peregrínovi amputoval nohu, udivený žasol. Na nohe nenašiel žiaden znak po tumore, ani len stopu po rane. Správa o zázračnom vyliečení sa rozšírila po meste, ako blesk a zväčšila dôveru obyvateľov ku Peregrínovi. Mnohí si ho začali uctievať, ale on zostal verný svojmu prísnému životu.

Nepoškvrnený svojou slávou, žil pokorný brat ešte dvadsať rokov. Prvého mája 1345, zničený dlhou horúčkou, odovzdal svoju dušu Pánovi. Obyvatelia mesta a celej oblasti boli veľmi dotknutí Peregrínovou smrťou. Vo veľkom počte prišli na jeho pohreb a navštevovali neskôr jeho hrob. Odvtedy sa obracajú na Peregrína nemocní na rakovinu a bolesti nôh, aby orodoval za nich. Veľká úcta k Peregrínovi viedla v roku 1609 k jeho blahorečeniu pápežom Pavlom V. Svätorečený bol v roku 1726 pápežom Benediktom XIII. Jeho sviatok sa slávi 4. mája.

Hrob svätého Peregrína sa nachádza v bazilike svätého Peregrína vo Forli. Vo svete je rozšírená úcta ku svätému Peregrínovi aj prostredníctvom medaily svätého Peregrína.

Pán a jeho Matka potvrdili svojho služobníka aj po smrti. Na orodovania svätého Peregrína sa udiali mnohé vyliečenia.

MODLITBA

Milostivý Bože, Ty si nám vo svätom Peregrínovi daroval svetlý príklad pokánia a trepezlivosti. Pomáhaj nám na jeho orodovanie, utrpenie tohto sveta trepezlivo znášať a našimi skutkami prinášať Nebesiam radosť. O to ťa prosíme skrze Ježiša Krista, nášho Pána.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku